

VADÁSZ- ÉS VERSENYLAP.

Vasárnap, január 30.

3. SZ.

Harmadik évfolyam 1859.

Töredékek

egy öreg erdélyi vadásznak „Az erdélyi régibb és közelebbi vadászatok és vadak“ czimű emlékirataiból.

(Folytatás. L. a múlt évi 33. 35. 36. sz.)

B. Bornemisza Lipót szintén nagy kitartással és nagyban üzte a vadászatot; de fiatal korában mellén keresztül lövetvén, a magas meredékeket s mély árkokat nem igen bírta mászni, honnan többnyire könnyebb, lapályosabb erdőkön zaklatott. Vadászatait szintolly nagy fényűzéssel, azonban kitünő vendégszeretettel hozta kapcsolatba.

Egy nagyon eredeti vadászfogását maig sem felejthetjük. A görényi mocsár őserdején izmos vadkant került ki székeley erdőszé. A reménytelen díszes vendég illő fogadására vadászait nyakrafőre egybehívja s a mocsárt gyorsan körülveszi. De itt jön már a java; mert agárszáit is az erdő homlokán csak úgy állítja fel, mint nyúlra, rókára. A mi a vadászati teren párja nélküli. E fonák eljárását soha sem is tudta indokolni.

A kopók kiverték a kant, fel a tisztásra az agarakra, mellyek pontosan rábocsáttatnak: a szokatlan jelenet kannak agárnak imponál. Az utóbbiak körülszökdécselik a rendes phlegmájából meglehetősen kizavart

tekintélyes vadat, mi által a haladhatásban gátolják s jól kifárasztják. Így kölesönös nehézségek s folytonos versengések közt elérnek a jó távoli orsovai határon a Bria árkára. És itt már a kan meg is ül az agaraknak s kényére ugattatja magát. Mire lelkendezve megérkeznek az agarászok, botokkal agybafebe verék a szebb halálra érdemes vadat. Hogy vadkan illy méltatlan halált szenvedett volna, azután sem hallottam

Görgény a b. Bornemiszáék uradalmi középpontja a fancia li havasok torkolatán fekszik. A helység feletti mező, patak, erdő már havasi jelleggel bír, zordon és sivatag; mind a mellett a görgényi kastély jól rendezett kertje izletes gyümölcs-válfajokkal s szép virágos táblákkal díszlik; a szőlő szintolly tökéletességre megy mint a melegebb éghajlat alatt; pedig a csösznek itt már többet kell tartani a medvéktől, mint a szelid állatoktól. A havasi sivatagság itt e sarkon jön kapcsolatba a növényzet polgárisultságával.

B. Bornemisza János, e történelmi nevezetességű kastély jelenlegi ura, nem szenvedélyes vadász, hanem megelőző szivessége, vendégszeretete s finom férfias társalgási modora, a közel múlt idők előtt öszönként sok vadászatkedvelőt, válogatott vendégkoszorút gyűjtött fel kastélyába. E szép magyar sajátságaiért a ki egyszer itt megfordult, bajosan nélkülözte más összel.

A zsbói után itt folyt a legrendezettebb vadászat: a nemes szarvas kivételével itt volt a vad legnagyobb bővében, de a szarvast bővön kárpótolá a medve. Egyetlen egy kóbor gim-szarvasra emlékeztek itt, melly után több soha sem mutatkozott.

A rendesen october elején tartatni szokott vadászatra 20 — 25 vendég szokott volt egybegyűlni cselédekkel, lovaikkal, mellyek úri módon láttattak el. Az étterem Louis francia szakács czifra főzeteivel s válogatott csemegéivel olly választékosan árasztatott el, hogy a legfinnyásabb ingyencnek sem maradt kívánni valója. A nap változatos kedvtelések közt folyt le; ma vadra, holnap szalonkára hajtván; ez utóbbira az apró nyiresen. Megtörtént, hogy szalonka helyett nyúl, róka, sőt egy alkalommal két izmos farkas tört ki a gazból. Volt is derekas puffogatás! de biz a szalonkára való apró göbeccs csak megkopogtatá a tömött bundát s minden érvágás nélkül vidám jó egészséggel folytatók útjokat.

Az erdők a helység közelében vannak, a bérczek még nem meredek. A vadászatot a páratlan tevékenységű Macskásy Ferencz vezette nagy megfontolással s érett tapintattal. Azonkívül, lankadást nem ismerő mindig derült kedvével folytonos éberségre tudta deríteni az egész társaságot. Most is örömmel gondolok vissza az erőteljes tevékeny vidám ifjura, mint életúnt korunk merő ellentétére. 80 hajtó 30, kopó és a boldogult Bornemisza Lipótról hátramaradt 4 peczér: Bembe, Krajezár, Rubin és Zsogó, már mind koros, de pogány erős hangú és győző czigányok a terjedelmes hosszú erős hajtásokat, mellyeket egyebütt 300 hajtóval szoktak megverni, olly ügyesen kihozták, hogy a vad rendesen fegyverre került. A vadászat rendesen öt-hat napot tartott: eredménye körülbelől 2—3 medve, ugyanannyi farkas, 10—12 öz, 14—16 róka, ugyanannyi nyúl és 40—50 szalonka volt.

Én Görgénytől 20 s néhány mértföldnyire laktam, de a nagy távolság daczára ritkán maradtam el. Az 1847-ik év őszén minden lényeges ok nélkül csak úgy rémlett, mintha most lennék itt utolsó vadászaton. Vacsora felett búsan emelém fel bucsupoharamat s hálás szavakban köszöném meg a derék házi urnak a páratlan szép vadászati időtöltéseket és szives elfogadást. Bucsúmat nem tudám indokolni, de az azt követett év fájdalmasan igazolá, mert a századok viharaival daczolt kastély olly romba dőlt, hogy a hol eddig akár 100 vendég kényelmesen megfér, egy vándornak se volt hova lehajtani búfejét.

Évek mulva, temérdek költséggel a kastély egy kis részecskéje csakugyan lakhatóvá tétetett. S minthogy a körüle elterjedt erdőben a vadászaj, a kürt s fegyverhang kihalt volt, a néhány év kitünő bizonyosságát adá, mennyire honos Erdélyben a vad; mert az 1855-ki őszön 26, olvasd huszonhat jól kitermett medvét csiptek ki a görgényi erdőkből. E szám nyulnak megjárna, de őznek már nagyocska, medvének épen hallatlan. Megjegyezve, hogy a mult viharos idők a hajtást vezénylő derék peczéereket mind elseprették; azonkívül kevés hajtó, néhány szokatlan kopó s főleg tapasztalatlan ujoncz lövészek s a minden bírálaton alóli rosz szerkezetű fegyverek valának tényezők e hallatlan fényes eredményeket kivivott vadászaton. S csudálatos, hogy a 26 medve közül bár egynek se kerekedett kedve valakivel szembe szállni, mintha a gyásznapok alatt a vitéz vad is elvesztette volna bátorságát.

Mielőtt e sorokban a görgényi vadászatoktól végbúcsut vennék, a

boldog visszaemlékezés egy szép vadászjelenet fellebbtérésére késztet. A Bria sivatagján, lenn a havasi sebes patak balpartján voltunk nagyon sűrűn felállítva. Szemközt velünk a meredek falhoz hasonlítható magas merev oldal, mellyen csak itt-ott nyúlik fel egy-egy százados bükk, vülkányszerű hegyes kőszirtjein pedig semmi más növény mint ördögboroda és keserű lapu teng. Balfelöli szomszédom két angol vala, a kiket közünkbe nem annyira vadászati élv, mint csupa tapasztalási vágy hozott. Az egyik mintegy 8 ölnyire állott tőlem, fegyverét fához támasztván, elmélázva annak kérgére angol mént metszegetett. A hajtók lármája s vizhangja a tulsó árok fenekén, de tőlünk nagyon távol csak néha és alig-alig volt hallható. Mire, a szemközti bérez meredek élén a medvét pillantók meg sétálgatni kívül a golyóköron. Mutatom angol szomszédomnak, a ki nagy szemet meresztve reá, fejét megcsóválja s félvállról int nekem, hogy nagyon távol van. A medve még kétszer sétált végig a hegy élén : miáltal azt látszott tanúsítani, hogy épen nincs kedve a meredek lejtőn a sziklaromok közt hozzánk a völgybe lefáradni.

E közt szomszédomat ollykor integetéssel figyelmeztettem, hogy ha a hajtók közelednek, majd elfelejtetik a commodizáló medvével a helyben válogatást, miért a szobrászatot hagyná máskorra. De sajátosságos hidegséggel tovább folytatá működését, mintegy értésemre adva, hogy voltakép csak azért mászta társaságunkban a meredek bérczet, hogy ne csak kapoczányon taliántól tánczoltatva, hanem saját lakhelyén láthassa a szabad, bátor medvét. Más heves vérű nemzét az első megpillantásra azonnal fegyverét pofájához kapva feszült figyelemmel, a nyugtalanság minden kitörő jeleivel s a rendes vadász lázrohamai közt mohón leste volna, szintén az elválasztó perezig.

A hajtók balszárnyán Krajezár tisztos cigány peczér érkezett legelőbb a medve által sétahelyül választott bércz ormára. A Krajezár otromba harsány hangját csak is a nádi bika éles bömböléséhez hasonlíthatom. A hogy felért a tetőre, öblös kürtjét kezdé harsogtatni, de rögtön félbe is szakasztá, mert a mint később elbeszélte, a megfeküdt medve a kürt bömbölő hangjára — mint a melly hang tapasztalás szerint a medve fülét leginkább csiklandoztatja — egy vastag töke alól, nagyon közel előle kiszökött. A peczér pedig fűszeres káromkodások közt kívánt neki jó útát.

Mi, lövészek, ezen jelenetből semmit sem láthattunk, de mind a mel-

lett is a kúrthang megszakadását s a peczér hetvenkedéseit mindjárt elérte, fegyveremet azonnal fel is készítém. Kevéssel azután látom is a medvét, de most se felénk, hanem a meredek oldalon előre ügetni. Lövész szomszédaim egyre nógatának, hogy nagyon messzelordó vontesövű fegyveremmel löjjem : de nagyon távol vala s azonkívül hatalmas szökésekben haladott, hanem kívánságukra meggyőződés ellen is rátüzelék. A négy latos golyónak orra előtt kellett elfütyörészni, mert a lövésre irányt változtatva, már nem előre, hanem egyenesen fölfelé iramodott. Azonban felvett iránya előtt egy nagy köszál lévén, az előtt meghökölt s nagy ostobán széttekinte. A kedvező pillanatot felhasználva, jóllehet nagy távolságra volt, jól szemre vettem és rágyújték; mire magát hanyatt vetve, a cikázó villámhoz hasonló gyorsasággal hanyatt homlok omlott lefelé köszálról köszálra : mi közt a sűrűen felállított szomszéd lövészek nagyon hevesen, de egyet kivéve mind hibásan tüzeltek.

Az illy gonoszacska módon fogadtatott phlegmaticus medve a patak közepére hengeredett előttem 6 lépésre, teste nagy súlyával a patak medrében lévő vizet messzire kicsapkodá s mint egy béka olly laposra terült el. Kínos fájdalmai közt az érzekemény kavicsot fogai közt szétmorzsolá, de helyéből meg sem mozdulhatva, nagyon éles keserves hangon harsogtatá bögését, közben pedig olly csinján reszketteté hangját, mint temetésen a jól bekapott falusi kántor. A botrányos hang a legkomolyabb lövészeket is hangos nevetésre birta.

Krajczár ott fenn a tetőről nem láthatá a jelenetet, hanem a sűrű lödőzés utáni medvebögésből még is hozzávetett és nagy hangon kiáltá : „no szegény pára! kocza puskások kezére kerültél s ugyancsak ember-telenül szorongatnak.“

Az egyik angol távoli jól irányzott lövésembe csaknem szerelmes lön s a változatos jelenet hideg véréből jól kimozgatván őt, többek közt azt állitá, hogy a több mázsányi nehéz medvének köszálról köszírtre bukdosása közben minden esontja összetört. Téved ön! . . . felelém mosolyogva; mert még meg sincs potyolódva. Fogadjunk! kiáltá, 20 palaczk pezsgőbe. Áll! felelék, csak meg ne bánja ön.

Két vadásztársunk lázas kornyadozás miatt másnapi vadászatra ki nem jöhethvén, boncztanilag apróra felbontotta a medvét s róla egy ivre terjedő sebészi látletetett készített. Különösen kiemelvén, hogy a medvén bármi csekély ütést sem fedeztek fel. Elöttem nem volt ujság, mert

tapasztalásból már rég tudtam, hogy minden állat közt az egy medvét, bármily hosszat bukják, tömött bundája, vastag bőre és ujjnyi vastagságú ruganyos izmokkal behálózott teste megvédi a roncsolóástól. S ezt tudva, lovagiatlanság lett volna a fogadást fel nem mondani; mire angol curiositással jegyzé meg, hogy csakugyan biztosabb tudományt meritetni a tapasztalás nagy iskolájában, mint tudományos könyvekből.

A sebészi látélet ott állott a görgényi kastély levéltárában a múlt idők rombolásáig, melly annyi beces ritkaságok s hasznos irományokkal együtt ezt is elhamvasztá.

(Folytatjuk.)

T á r o g a t ó.

(Versenykészületek : programmok ; idomítás alatti lovak ; Basi Bozsuk, Agitation, Ducrow, Sydney, mi at új indigenák s Harlequin vágytársai. — Sport hírnevünk Angliában. — Fóti vadászat és rókafozás a kéményben. — A szvidniki hárem pashájának tragicus vége. —)

„Mindenütt már fegyver csillog, Páncél, dárda, lándzsa villog“ — írja az egyik Kisfaludy ; mi azonban e harezias kifejezést itt csak sportértelemben kérjük vétetni, a mennyiben t. i. a tavaszi löversenyekre mindenfelé erősen folynak már az előkészületek ; a programmok szétrepültek, az idomító terek szalmáján szorgalmasan járnak a keringőt a gyeplendő hősei, a lovarok teheresökentésről gondolkodnak, a titkárok készen tartják nevezési jegyzőkönyveiket, a tulajdonosok pedig az erőket mérlegelve készülnek az itélethezásra.

Számos versenyprogramm fekszik előttünk; mellőzve azonban a Boroszló mellett június 1-én, Berlinben pedig június 19-én megkezdendő versenyeket, ez úttal csak a közvetlen érdekű pesti és bécsi gyepről akarunk szólni. A lapjaink 1-ső számában közzé tett pesti dús versenysorozat tizenkilencz szakaszt hoz, mellyek közt a tavall véget ért két ivadékverseny és Biel-tétverseny helyett három újat találunk, úgymint az 500 for. díjat, mellyet gr. Kinsky Octavián a magyar föld iránti rokonszenve újabb jelül három évre ajánlott; továbbá a több pesti lakos által szintén három évre aláírt s Szekrényessy Endre úr buzgólkodásával létre jött Pesti díjat, melly eddig 200 arany ezüst serlegben ; végre a lötenyésztés egy bécsi pártóljától ugyancsak három évre kitűzött 1000 for. díjat. Ez utóbbi handicap leendő s érdeke annál nagyobb, mert a terhek meghatározására nézve a legkitünőbb férfiak egyikében — a szakértelméről ép úgy, mint részrehajlatlanságáról ismert Orczy Béla báróban öszpontosult az illetők bizalma.

A 19 szakasz három napra van az idén felosztva úgy, hogy érdeken az egyik nap a másikkal vetélkedik. Mert míg a június 5-ki vasárnap a honi tenyésztmény itéletnapja lesz a Nemzeti-, a Pesti- és a Kinsky-díjban, közbeesvén az 1000 aranyos

Császárdíj, a mezei gazdák látványos versenye s az úrlovárokkal ékes Vadász- és kísérleti verseny; addig a második nap a legnagyobb nyeresémet nyújtó Károlyi-tétversenyt, a handicapet, az úrlovárok küzdelmét igénylő Hölgybillikomot mutatja fel; a harmadik napra maradván a legjobb ugrónak szánt Sándor-billikom, a vigasztaló Nákódíj, a császári 600 arany, a Széchenyi- és a Batthyány-Hunyadydíj s az Eladó verseny, mellynek becsét még egy — a tavali handicap szerzője által nyújtandó tiszteletdíj fogja növelni. A gyep-tisztséget ismét a tavali bírák, intézők sat. viselendik.

A bécsi program 11 szakaszból áll, nem számítva az ügétő versenyt s a Steeple Chaset és Vadászversenyt. A nevezések zárnapja mart. 31-e A tizenegy item egészen a tavaliak ismétlése, t. i. négy Császárdíj, 1000, 600, 50 és 50 arany, megnyitó verseny, a pályaostor, Asszonyágok díja, bécsi polgárok díja, 500 for. Liechtenstein-díj, egy handicap és egy gátverseny. A futások napjai még nincsenek kitűzve, hihető azonban, hogy ezek május derekára, a boroszlói versenyek elé fognak esni. S itt önkényt toúl fel az eszme, nem volna-e ezélszerű a verseny-időszakokat egyetértőleg akként meghatározni, hogy a tulajdonosok a lovaknak költséges ide- s visszaszállításától megkíméltessenek, mi el lenne érve, ha például a versenyek Pesten kezdődvén, így következéznének egymásután: a bécsi, boroszlói, berlini határnapok?

A leMBERGI versenyek június második felében (napjai szintén nincsenek még kitűzve) fognak lefolyni. A program 11 itemet tartalmaz; ezek: három Császárdíj, 500, 300 és 150 arany; egyleti díj van négy, kettő ezer- s kettő hatszáz forinttal, egy gátverseny, egy aláírási verseny, a gr. Schlick kitűzte katonatiszt-díj, és egy Steeple Chase. A nevezések zárnapja april 15-e.

A programokról térjünk át ama főtényezőkre, mellyek az idomító körben most gyakorolják be szerepeiket. Két istálló létszámát ezennel közölhetjük. Az elsőben, melly Polgárdiban ifj. gr. Batthyány István vezérlete alatt áll, id. és ifj. Batthyány István és Zichy Aladár grófok következő lovai idomittatnak:

1. Basi Bozsuk 5é. sp. m. ap. Faugh a Ballagh, any. Reaction.
2. Red White and Blue 5é. p. k. ap. Malcolm, any. Windlass.
3. Ravenswing 4é. fek. k. ap. Bob Peel, any. Confederate.
4. Cornflower 4é. p. k. ap. Crazy Boy, any. Y. Esmeralda.
5. Gombócz 4é. p. m. ap. Vlasko, any. Homoeopathie.
6. Avia 3é. sga k. ap. Smaragd, any. Avia.
7. Confidence 3é. sga k. ap. Smaragd, any. Confederate.
8. The Potentate 3é. sga m. ap. Smaragd, any. Pandora.
9. Medallion 3é. p. k. ap. Smaragd, any. Mustee.
10. Claudine 3é. sga k. ap. Smaragd, any. Claudine.
11. Toledo 3é. p. pr. ap. Smaragd, any. Tornado.

Káposztás-Megyeren Benson idomár a következőket idomítja:

1. Confederate 4é. p. pr. ap. Touchstone, any. Apple Blossom.
2. Három é. p. m. ap. Chatham, any. Dorothea, Lanercostól.
3. Három é. p. m. ap. Sweetmeat, any. Model, Birdcatchertől.
4. Három é. sga m. ap. Chief Justice, any. Ann, Galopadetól.
5. Corinne 5é. p. k. ap. Sauter la Coupe, any. Abigail.

6. Három é. sga k. ap. Hackfall, any. Abigail.
7. Never mind 3é p. m. ap. Davenport, any. Wh'skey.
8. Schreck 5é. p. k. ap. Galopade, any. Schreck, fv.
9. Pan, id. p. m. ap. Alarm, any. Dromedary k.
10. Acastus 5é. p. pr. ap. Alert, any. Clio.

Az 1. 2. 3. sz. gr. Pálffy Pál, — a 4. gr. Teleki Domokos, — az 5. b. Ambrózy, — a 6. Atzél Péter úr, — a 7. Kárász Imre úr, — a 8. Manze úr, — a 9. és 10. Benson idomár tulajdona.

Ime tehát csak két idomító helyről húsznál több ló készül a küzdterre lépni; hát még a fóti, úrményi, köpesényi, tallósi, pardubitzai sat. istállók mit rejtnek s Németországból milly futók jönnek vendégszerepekre? A nemzeti díjért az idén valószínűleg rendesen nagyobb tábor fog indulni, miután csak a főnebbi két sorozat 10 vetélytársat mutat fel, mellyek közül 5 Smaragdvér, a többi pedig Chatham, Sweetmeat, Chief Justice, Hackfall és Davenport csikó.

A nagy távolságok és nagy díjak versenyei szintén erősen meglesznek rakva, nagy részt Angliából hozatott s ott már babért aratott vágytársakkal. Illyen, a polgárdi istálló számára nem rég érkezett Basi Bozsuk (a Stud Bookban: Bashi Bazourk) ap. Faugh a Ballagh, any. Reaction, Bizarrtól; nev. Mr. Jones; feketének mondható ső.étpej, öt éves mén; neve jól illik reá, mert a széles lapos homlok, szikrázó vadszem és tátongó orrlyuk meglehetősen harcias vad kifejezést ad szép fejének; szügye ép olly erős, mint rendkívül izmos hátulja, lépése pedig olly hosszú és szilárd, minőt csak egy 3½ mértföldre készülő versenylótól kívánni lehet. — A többi új indigenáról csak hallomásból értesültünk; az úrményi istálló új lakosa az iriandi származású öt éves pej kancza Agitation, ap. Coranna, any. Attraction, mellynek ap. Touchstone s a t. nev. Mr. Quin; — Pálffy Pál és Almásy György grófok részére Duerow öt éves fehér-zürke mén van útban, mellynek ap. Chanticleer, any. egy Voltaire-kancza; továbbá Henkel gróf számára Sydney öt éves sga mén, nev. b. Rothschild; ap. Surplice, any. Emerald Defencetól; végül, mint halljuk, hg Liechtenstein Fer. ő magassága is hozat egy kitünőbb futót — s igy lehet-e érdekesebb versenyt ohajtani, mint ollyat, mellyben a híres Touchstone, Surplice, Faugh a Ballagh, Chanticleer sat. ivadékaik vesznek részt?

Versenyeink s lovas vadászataink Anglia figyelmét már is magukra vonták. Az elsőről a „Bell's Life“ rendes jelentéseket közöl; egyéb lapokban pedig a magyar sportsman különös méltánlylattal van említve. Illyen a „Sporting Review“, mellynek ez évi első füzetéről Térey Pál úr alább olvasható levele bővebben szól. E cikk írója (Digby szerzője: Captain White Mellville) fóti emlékeinek benyomása alatt írta reánk kedvező fényt árasztó sorait; most pedig ismét egy angol, Major Fitz-Maxse van elragadtatva a főváros melletti falkás vadászatok által, mellyeknek egy nevezetes eseményét ő a „Bell's Life“, én pedig e lapok hasábjain közlöm, a mint következik.

A fellágyult ködös idő s a vadászlovaknak conditióban tartása a fóti vadászoknak megengedé, hogy a falkával néhányszor kimehessenek. Január 26-án a Dunakesz melletti nagy rejtől egy róka ugrott ki s nagy sebességgel iramlott a Duna felé, merre a falka igen, — de a lovasesapat azért nem követte, mert részint a ragdós sáros talajon kellemetlen leendett a lovaglás, részint pedig bizonyos volt,

hogy a hajtott róka a Dunától rögtön visszakerülend. Úgy is lön, a lompos farkú egy hajlással visszafordult a folyamtól, ismét rejtjébe bujt s néhány sikertelen cizikázás után a falkától szorítva újra kisurrant, ez úttal északkeletnek véve irányát. Húsz percznyi kemény lovaglás és szünet nélküli hajtás után, a Dunakesz alatti kertek sövényei s bozótjai közt tünt el a róka, de az öt már húsz lépésnyiről hajtó vezérkopó segélyével nem veszté nyomát a derék falka s némi hajhászás után épen a falu főutczája torkánál lön az új tally ho. A megszorúlt ravasz számára nem maradt egyéb menedék, mint a faluban tenni önkénytelen látogatást, de midön a falka a főutczán is utána iramodva már-már zugolyba szoritaná, a koma vérgmenhelyét keresni a tisztelendő úr udvarába fordult s itt egy alacsony sertésöl fedelére ugrott fel, hova felbőszült üldözői nem követhették s csak alólról szórták reá az átkot. Kevés pihenés után az öl fedeléről egy fészerre s innen a parochia tetejére ment fel a menekvő — s mire a lovasok az udvarba érkeztek, láthatlanná vált. Keresték, kutatták, hajhászták itt is ott is, erre is arra is ; míg végre egy ama négy öt száz néző közül, ki a faluból e sajátszerű látványra összecsozdult, elrikkantja magát:

„Ni ni! ott a róka a kürtőben!”

„Mi az a kürtő? hol az a kürtő?” kérdi egyszerre tiz hang is s kiderül, hogy e vidéken a kéményt nevezik kürtőnek, a róka pedig e kürtőnek oldalnyilásába akarván bújni, fejével s két első lábával bennszorúlt, míg vitorlája kiinn lengett a szellőn. Vagy talán nem is szorúlt be, hanem struczlogikával azt hitte, hogy ha ő nem lát, őt sem látják. Lajtorja lön ekkor az első szükség, de elegendő hosszú nem levén kéznél, háromból kötöztek össze egyet s ezt a kéménynek támasztván, veszedelmes hágesőin gróf Károlyi Sándor felmászott, ostorával róka komát faránál átkötötte s kezdte őt kaloda-asylumából kivonni. Ez örömet engedett már a visszavonásnak, mert a füst gonoszúl infestálta orrát s szemeit — s olly hirtelen mozdu-lattal jött kifelé, hogy gróf K. S. tanácsosnak látta őt ostorostól együtt ledobni. Most következett a legszebb jelenet. Az ostor végé a lajtorjának egy fokára tekerődött s így az ostor másik végéhez kötött róka perczig a légben függött lebegett, alól pedig az egész falka comicus feszültség közt várta a leeseppenő manná, mi meg is történt, mert a kötött csomó a róka testsúlya alatt kioldozódván, ez a kopók kellő közepébe zuhant s percz alatt megszűnt lenni. A kill olly dühös volt, hogy idő sem maradt constatirozni azon alapos gyanúmat, miszerint e róka ugyanaz lehetett, mellynek emlékiratait e lapok múlt évi folyamában közlöttem.

E mindenesetre ritka s nevezetes vadászesemény mellékda: abjául közöljük a következőt, mellyet Sárosból Radvány Imre úr sziveskedett beküldeni:

„Gróf Szirmay Sándor úr, kinek lovagiassága kezeskedik a következő tény valóságáért, beszélte el nekünk e sajátságos esetet, melly szwidniki uradalmában a múlt év véghavában történt s a vadászok előtt nem lesz érdektelen.

A hó, melly egész novemberben vastag boritékkal fedte Sáros egész vidékét, december elején olvadásnak indult; ez tette lehetővé, hogy a sertések ismét makkra hajtattak az erdők belsejébe.

Dzendezel Péter a gróf szwidniki erdésze fegyvert fogva december 6-án az erdőbe rándult, hogy egy részt kötelességét teljesítendő a gondja alatti erdöket

megtekintse, más részt, hogy meggyőződést szerezzen, vajon a hó alatt szenvedett-e a makk? a sertéseknek van-e elégséges tápszerük? és ha van — meddig maradhatnak kűnn az erdőkben?

Tanyára érvén, az öreg kanász szokásos jelentéssel, hogy a nyájban kár nincsen, hogy a sertés élvezi a makk bőségét — sat. fogadja.

„Tegnap jött volna uram ide“, szól tovább a kanász, erdésze fegyverére tekintvén: „egy vadkan tévedt a nyájamba és sorba bugta a koczákat.“ Ezzel végig járván szemeivel a sertésfalkán, megpillantja a kant, melly ép akkor kapaszkodott egy koczára. „Uram! nézzen oda, már ismét itt van!“

Csendesen vevé le az erdész válláról lefüggő s vastag sréttel töltött fegyverét — a puská durran, a makló sertések összeröffennek, a vadkan nyilsebesen eliramlik.

Nyomára mennek sebesen, de a cseppekből, mellyek itt-ott a havon feltűntek — azt látván, hogy a srét okozta seb nem halálos, csakhamar visszatértek a nyomzásból.

Az erdész e jelenet után haza indul; s már jókora darabon haladhatott, midőn a kanász lélekszakadva utána jön, mondván: „Uram, siessen a tanyára, a kan ismét visszajött s ott van sertéseink közt.“

Alig akart hitelt adni kanászának az erdész, — de nógató szavaira elvégre hajolva — golyót tesz fegyverébe s a tanya felé irányozza sebes lépteit.

Előre lépdelt kémkedve a kanász, és mire a sertésekhez közel értek, — ujjal mutatá a bűgő kant.

Csak a kéjmámornak tulajdonítható, hogy a különben roppant vigyázó állathoz — lopva 15 lépésnyire közeledhetett, és elsütvén fegyverét, a kan lefordult a koczáról.

Az óriási állat még ez uttal sem maradt helyben, de felvászorogva — üsztő-nénél fogva völgybe a patakhoz futott.

Vérnyomán követte az erdész s már alkonyodni kezdett, midőn majd két órai üldözés után Sztrokcsinban, a Sztropkóra vezető országút melletti sánczban, találta elvérzetten.

Egy szán megtelt a 484 font súlyú állattal.“

A lefolyt vadászati időszak utóhangjai gyanánt jegyezzük még ide e — nem nekünk beküldött, de más lapokból átvett adatokat:

November és december havában hat császári udvari vadászaton 4243 nyúl és 164 fogoly esett. Dec. 10. Albert szász koronaherceg ő fensége 162 vadat ejtett el.

Zólyom megye területén 1858. évben 15 medvét és 14 farkast löttek.

A szolnoki, jászapáti és hevesi járások karácsony hetében irtó háborút intéztek a farkasok ellen, mellyek Tiszasüly határában több juhót és csikót ragadtak el. 150 puskás 2000 hajtóval 16 □ mértfd. területet vett hajtás alá, de az eredmény nem felelt meg a nagyszerű készülteknek. Egyetlen elkényszeredett farkas hagyta ott a fogát s ezt sem golyó, hanem a jászkiséri csikós kanczája vágta agyon; esett továbbá 11 róka és mintegy 200 nyúl, mellyeket részben a hajtók jól irányzott fűtykösei terítették le. Ennyi a két napi vadászat sikere, hozzá számítván még a farkasnak nézett s elejtett szerencsétlen kuvaszt is.

Levelek külföldről.

I.

London, január 14. 1859.

Már múlt évben elmondám, hogy bár a sportnak szenvedélyes barátja vagyok — hivatásom a gazdaság s így a sportirodalommal csak mellékesen foglalkozhatom. Szolgáljon ezen ismételt nyilatkozat igazolásomul azon sportsman barátim előtt is, kik leveleikben szemrehányással kérdik, miért fukarkodom közleményeimmel?

Daczára annak, hogy vidéken a sportkedvtöltés teli hanggal foly, odahagytam egy időre a falusi életet és Londonba jöttem, felhasználandó a kis szünetet, mely a gazdának a jelen évszakban kínálkozott, — csak azért, hogy a jövő hó ismét az eke mellett találjon.

Mint e lapokból olvasom, a mezei sport nálunk is gyarapul, és mindinkább nagyobb kiterjedést látszik nyerni. De lássuk mit mondanak e gyarapodásunkról más országok s különösen Anglia miként vélekedik a magyar sportról?

Nem kezdek meg újévi levelezéseimet örvendetesebb közleménnyel a magyar sportsman számára, mint ha egy ép most sajtó alól kikerült cikk töredékét fordításban közlöm, mellyhez megvallom véletlen jutottam.

Múlt estén ugyanis, a középponti Farmer-Club házban találkozásom lévén, egy előkelő, de modorában igen rövid angol farmer ismerősöm, kivel a magyarhoni sportról minap erősen vitakoztam — most különös szívélyes és nyájas fejbicezen-téssel köszöntött s megvárva, míg beszélgetésemet másokkal végzém, kényelmes ülését odahagyva, szíves kézzorítással így szólt: „Higyje meg, hogy egész szívünk-ből birják önök nagyrabecsülésünket: a „Sporting Review“ minden legkisebb kétségünket eloszlatá.“ Nem értém mit akar mondani ezzel ismerősöm s csudálkozó arczal kérém, fejezné ki világosabban magát. „Ugy hát — felkiáltott — ön nem olvasta a közleményt! Jöjjön mindjárt velem és lássa azt. Önnek el kell azt olvasnia, hogy satisfactiója legyen a múlt estéért; — biztosítom önt, hogy mi már most teljesen meg vagyunk győződve.“ Illy nyilatkozatok között vitt be karonfogva az egyik terembe s kezembe adva a Sporting Review f. é. I. füzetét s rá mutatva a cikkre, kellemes esti időzést kívánt és magamra hagyott.

A Review a legjobb sport folyóiratok egyike. Tudva van, hogy levelezői s munkatársai a legkitünőbb „first rate“ és „most celebrated“ sportsmanek soraiból valók, s azért hiteles munkának van tekintve; egy évi folyamára az előfizetési összeg 12 félkorona, — és ezt meg is éri.

A cikkeknek, mellyre most a magyar sportsmenek figyelmét intézni kívánom, czime ez: „Vadászat Magyarhonban és Európa keleti részeiben“ Digby Grand szerzőjétől.

A közleményeknek első része került még csak ki a sajtó alól, folytatása a többi számokban jó. Itt a szerző, — kinek neve előttem ismeretlen — általánosságban s egybehasonlítólag szól még csak a sport érdekekről, a létező akadályokról és más reája, befolyást gyakorló viszonyokról; és a részletességeket azzal kezdi meg,

hogy a főtí kenneleket és az ottani kopófalkávali vadászatokat — mint a mellyekben maga is részt vőn — különös dicsérettel említi, kiemelve a tulajdonos nemes gróf vendégszeretetét, a jelenvolt főrangú magyar sportsmenek bámulatos avatottságát, és a vadászatok rendezése körül tapasztalt elvitázhatlan s minden képzetet felülmuló izlést.

Mielőtt e részletekbe menne át a szerző, ott, hol a keleteurópai sportról általánosságban s egybehasonlítólá az angolhoni szokásokhoz emlékezik, a 20-dik lapon így szól :

„Egyenesen a normanoktól örököltük mi (t. i. angolok) a sakkozási és a kopászati szenvedélyt, melly Angliában évről évre nagyobb kiterjedést nyer, minővel egy ország sem dicsekedhetik, — egy ország sem, egynek kivételével.

„Elégé sajtáságosnak tűnhetik fel, hogy Kelet-Európában egy hatalmas nemzet jellemvonásai, — nevezetesen a fensőbb köröket tekintve — szembeötlő hasonlatossággal emlékeztetnek minmagunkéira. Magyarország végtelen síkjain elszórva él ugyan több más különböző népfaj is, egy kormányzó hatalom alatt, és engedelmességgel kötve a Császárhoz, ki Ausztria fővárosában székel, — de nekünk itt az uralkodó (dominant) törzsszel, a nemes vérű, nemes gondolkozású „m a g y a r r a l“ van közünk csak. „He is the Hungarian par excellence.“ Ő az, kinek pánczélos elődei visszaverték a törököt Bécs kapui alól. Ő maga az ausztriai korona legdrágább köve. Loyaltásának csak kevés biztatásra van szüksége, hogy lelkesedésbe törjön ki, hazája iránti kegyelele a legtisztább honszeretetben nyilvánul. Ő vitéz, ábrándozó, lovagias, derék katona, mint azt bebizonyítá az utolsó 20 év alatt Európa majd minden hadseregében; míg most végre sok szenvedés és viszontagságok után, mellyeknek előszámlálásába bocsátkozni mély politikai discussiora vezetne s itt helyenkivüli volna — csakhamar ismét szeréncés és sikeres gazdává változva, mosolygó égbajlata alatt s termékeny földjén így is kitünő emberré lett.

„Magyarország igen széles fogalom. Tekintünk Európa földabroszára s látni fogunk egy országot a Kárpátok és a Duna között, kiterjedése Franciaország területének fele, és róla még is — turistáknak híven magunkat és ismervé a Rajna mellett minden parányi herczegséget — olly esudálatosan keveset tudunk. Az angol utazó ritkán megy Bécsen túl; pedig ha 10 óra járással tovább menne, a vasutat használván, melly olly sebességgel és kényelmesen mint a Greatwestern maga, szállítaná őt a continens legkellemesebb és festői fekvésű városai egyikébe. Utja kedves bortermő vidékek között vezetné a hömpölygő Duna partjain, ollykor erdős hegyek közé, majd gyönyörű völgyekbe törve, és fokozatonként simúlva a táj, miglen Pesthez közeledve, egy szabad tér és végtelen rónáság szívébe látja helyezve magát; hol a tiszta friss légben, az itt ott elszórt ákácültetvények a nap hevében árnyékot terjesztve nyargalásra esábitanak, a bő termékenységu és mindenek felett felséges illatjokkal kecségtető sikon!“

Ennyi legyen ebből mostanra elég, a folytatásba nem bocsátkozhatom — s örvendjünk, hogy hazánk és nemzetünk ismertetésével már az angol sportirodalom si foglalkozni kezd.

TÉREY PÁL.

Az egyesületi ménesek érdekében

I.

Az egyesületi ménesnek Visontai úr által rajzolt tervét a „V. és V.-lap“ múlt évi 33-ik számában s a „Falusi Gazdában“ olvasván, az abban felállított elvekhez kettős érdekből csatlakozom, sőt a keletkezendő ménesnek kellő legelőt — mint vállalkozó — felajánlom.

Teljesen meg vagyok győződve, hogy minden 10 □ mértföldön van egy ménes alakítására szükséges mennyiségű ló vagy csikó : s 5—6 mértföldnyi távolság a legelőtől, hova az anyakanczák és csikók küldendők, olly csekély, hogy ezt a tenyésztő számba sem veheti. Minélfogva az ügy nem azon fordul meg, hogy a ménes helyisége A-hoz, B. hez vagy C.-hez legyen közelebb, hanem a főkérdés szerintem az : hol van a legjobb — ezélszerű épülettel s jó bő kutakkal ellátott legelő ?

Az egyesület üdvösségét — annak jeles indítványozója Visontai úr kétségtelen világosságba helyezte már s így én, ki e vidék lótenyésztőit ismerem — mielőtt a felajánlandó legelő iránti nézeteimet elterjesztem — illy egyesületnek Szabolcs és Bihar megyei tényezőiről kívánok szólni.

Első helyre kell soroznom Szabolcs egyik szenvedélyes tenyésztőjét Kállóban K. A. urat, ki évenként 5—8 legnemesebb fajú csikót nevel. Továbbá Balkányban S. J. — G. F. — U. P. — K. L. — K. J. — Szakolyban G. K. — M. D. — urakat, kiknél az arab ménes után ellett csikók száma évenként 30—35-re tehető. K. Semjén, Létán s más helyeken szintén több csikó neveltetik és minden év tavaszával új gond súlyosodik a tenyésztőkre, mert nincs pásztor s nincs hely, hova a csikók nyaranta elhelyeztessenek.

Lépjünk át Biharba. E. Semjén, Selind, Álmosd, Vértes, Esztár, Kereki, Szántó, Vánasod, mind olly helyek, hol számos nemes vértű ló tenyészik. Magában Debreczenben igen sok csikót nevelnek a haladó birtokosok T. Füred, Derzs, Szöllös, Igar, Polgár, Csege, Dob, Dada, Böszörmény, Nánás, Dorog. Fehértó olly helyiségek, hol a létszám a kellő 500 darabot bizonyosan felülhaladja Bizton állitható, hogy csupán Fehértón a birtokosoknál van évenként 50—70 darab csikó.

Im, az itt hamarjában vázolt kis térségről, mellynek átmérője nem több 10 mértföldnél, számításom szerint kikerül 300 két- három- és négyéves csikó. Hát még az anyakanczák s a jobb állású telkes gazdák csikái ? S az imént elésorolt tenyésztőkhez még nem is számítám Borsod tiszavidékét, mint például T. Keszi, Csáth, Igri- czi, Papi, Csécs helyiségeket, mellyeknek csikái ez idén is legelőmön jártak.

A létszám ezen átlagos kimutatásából kitűnik, hogy itt egy ménesegylet legkönnyebben fennállhat, mert ló van elég — s így csak legelő kell és a k a r a t.

Mint már említém, egy illy ménes felállítását kettős érdekből ohajtom ; egy az, hogy így magam is legkönnyebb szerrel, legkevesebb költséggel s legjobb sikerrel nevelhetek csikókat ; második indokom az, mert legjobb legelőt, épületet sat. szóval, ménesnek kellő legjobb helyiséget nyújthatok. Jelesül :

A legelő, mellyet felajánlok, Debreczentől öt, Bőszörménytől három, Nánástól három, Polgártól egy, Csáthtól két, T. Fűredtől három mértföldnyire a Sz. Margitai pusztán bérletemben van. A legelő minősége mellett tanúskodjék a közvélemény; annyit azonban kell róla mondanom, hogy székvegyületű, - partos, - lapályos- és rétes hely közt lehet a kihasításnál választani, mi a legelőnek egyik fő érdeme. Három bő vizű kút előtt náluk állanak; a tanyától, hol a ménesmester laknék, 400 ölnyre van a vendégfogadó, hol a vendégek mindenkor ellátást nyerhetnek.

A ménesnek adhatok jelenleg 82 lóra való rácsos zablós istállót; s ha kell, a szükséglethez mért arányú épületet állítok fel.

Adhatok továbbá akár télire is 100 darab ló számára szénát, zabot, szalmát; a ménesmesternek és pásztornak lakást és kis kertet.

Semminemű számlát, pénzkezelést, felelősséget, kivéve a megérkezendő s elviendő lovak bejegyzésénél, nem fogadok el. Ugyanazért a lovak bérét nem én veszem át, de az egylet meghatalmazottja vagy ménesmestere két részletbeni lefizetéssel adja kezemhez. A kiszolgáltatót széna, zab, szalma meghatározott áron minden hó elején térítendő meg.

Ezenkívül feltételeim:

a) A felajánlott legelő 1200 négyszeg öles hold bérét hat pgő forintra teszem, ebbe számítva már a ménesnők és pásztor lakásbérét is.

b) Hét nyolcz évnél kevesebbire nem szerződhetem.

A tél hátralevő része elég hosszú még arra, hogy a ménest felállítani kívánó tenyésztők az ügyet megérleljék, találkozzanak, a legelő s helyiség megtekintésére bizottmányt nevezzenek ki s a tapasztaltakhoz képest intézkedjenek.

GULÁCSY IMRE.

II.

Az egyesületi ménes életbeléptetése nincs helyhez, nincs egyes vidékhez kötve s igen helyesen jegyzi meg t. ügyfelem G. I. úr, hogy ez az ország több vidékén és épen nem olly végtelen nagy távolságban sikerrel állitható fel.

Én részemről az országban 10—20 illy ménesnek felállítását ollyannak tartom, mire a magyar azt szokta mondani, hogy az még csak meg sem kottyanna az ország területére nézve.

Hogy az eszme igen sok rokonszenvet talált, azt számos jelentkezés tanusítja s szivemből örvendek, hogy olly indítványt lehetett szerencsém közleni, melly a gyakorlat embereinek tetszését kivívta.

Véleményem szerint az elmélet terén ezen egyesületi ménesek felállításának terve körülbelől elfogadott tényül vehető s ahhoz, hogy átlagosan az országban egyik a másik után szerveztessék és alakuljon, nem hiányzik egyéb, mint az életbe hívott első példának létezése.

Arra egyesítsük tehát erőnket, hogy egy illy egylet minél előbb s bárhol alakuljon.

A Heves megyei gazdasági egyesületnél már bejelentém e tervet s teljes re-

ményem, hogy ha csak vállalkozókban nem, olly vállalkozókban t. i. minőnek G. I. úr olly lelkesen lép a síkra, egyébben hiány aligha lesz.

Az, hogy bebérlendő lovakban s esikókban hiány lenne, bárhol alakúljon az első illynemű ménes, megállapodott véleményem szerint fel sem tehető.

E téren csak „pártfogó“ kell s azon soraimban, mellyekben az indítványt tevém, ezen pártfogói szerepet a gazdasági egyesületeknek szántam, mire nézve a a kellő lépéseket már megtévém s G. I. úr ajánlatáról ime nyilvánosan, de a Heves megyei gazdasági egyesület részéről is ezennel tudomást veszek s ha sikerülhet, még ez évben legalább egy — de őszinte bevallott óhajításom szerint két illy ménesnek kellene a tavasz virányain legelni.

Hogy jó legelőt s egyéb szükséges ellátást hol és kitől remélhet az egyesületi ménes, arra nézve csak úgy szerezhetünk tájékozást, ha az illetők, kik illy térekkel rendelkezhetnek, minél sürűbben jelentkeznek és nyilatkoznak. Egyet legyen szabad csupán kérésképen megjegyeznünk, azt t. i. hogy az illetők tekintsék a kezdet nehézségeit s tegyenek olly ajánlatokat, mellyek az egyesületi ménes létesülését könnyítsék s tekintsenek főleg arra, hogy azon bér meghatározásában, mit az illető térekért kívánnak, a minimummal kezdjék, hogy aztán idővel a maximumot ajánlhassuk meg.

Mi G. I. úr ajánlatát illeti, fénntartjuk magunknak a magán utoni érintkezést, mihelyest a pártfogóul felkért Heves megyei gazdasági egyesület e tekintetben intézkedni fog, mi véleményünk szerint nem igen fog késni.

VISONTAI.

A szolnokmegyében alakult közös ménes ügyében ezennel tudtúl adatik :

A) A hágatást illetőleg :

1. miszerint az alapítók f. é. febr. 10-ig jelentsék be, hány kanczát szándékoznak a társulat alább nevezett ménlovaival meghágtatni. — Felkéretnek pedig, hogy ezen határidőt el ne mulasszák, mert ezentúl az idegenek bejelentései ép olly érvényesek lesznek, mint az alapítóké, és ezentúl csak a bejelentési sorozat adhat elsőséget.

2. Ha február 10-kig az alapítók kanczáiból nem telt ki a szükséges mennyiség, a társulat mén lovai idegeneknek kanczáit is fogják hágni az alább kitett díj mellett ; felkéretnek azonban az illetők, hogy ezen határidőtől fogva a meghágtatandó kanczáik mennyiségét minél előbb jelentsék be.

3. A hágtási díj e következő :

Bolero spj. t. mén, szül. 1852-ben, ap. Elis v. Pastoral, any. Saltarella 25 pft.

Rock pj. fv. mén, szül. 1852-ben, ap. Muchaeco 15 "

Ezen hágtási díj egyenlő mind azon alapítóknak, kik illetőségükön felül hágtatnak kanczát, mind az idegeneknek. — Az idegenek által a hágtási díj előre lefizetendő.

B) A legeltetést illetőleg :

Szükséges lévén a legelőre bocsátandó lovak számát előre megtudni, a legeltetési bejelentésre nézve zárnapiúl marezius 1-je határozottatott.

Felkéretnek mind az alapítók, mind bárki a ki ezen közös legelőre lovat bocsátani kíván, lovait, azoknak számát és korát ezen határnapig bejelenteni, mert ezen határidőn túl az alapszabályok szerint bejelentést nem tartozik elfogadni a választmány. — A fübér fele a lovak legelőre bocsátásánál, másik fele pedig september 1-én fizetendő.

A meghatározott fübér e következő :

1. Számos ló	alapítónak	idegennek
2. Két vagy három éves csikó	9 pfrt.	15 pfrt.
3. Egyéves csikó	6 "	10 "
	3 "	8 "

Minden bejelentés a hágatást és a legeltetést illetőleg következő czímmel küldendő be: a „közös ménes ügyében Mayerhofer Márton ispánnak Fegyverneken.”
A befizetéseket Koller József pénztárnok fogadja el Fegyverneken.
Kelt Fegyverneken 1859. január 25.

A választmány nevében
Gr. Szapáry Gyula igazgató.

Keresetetik

egy ménesmester vagy állatorvos, ki nem csak végzett tanulmányairól kellő bizonyítvánnyal van ellátva, de a ki már a marha- és főleg lógyógyításban kellő gyakorlatot szerzett magának. — Ez állomásra vállalkozók bővebb tudósítást vagy személyesen vagy levél által alólrottól nyerne, Pesten úri utca. 12-ik sz.

Gr. Szapáry Gyula.

Hágó ménék.

Ürményben febr. 15 étől július 1-éig.

Telivér kanczát 40 for. félvért 30 for. hág :
Sauter la Coupe ap. Sleight-of-hand, any. Bay Middleton-karcza.
Vandal ap. Van Tromp, any. Garland.
Húsz forintért hág :
Muradi szürke arab.
Jugler ap. Sauter la Coupe, any. Agathe.
Minden kanczáért 2 for. istállópenz.

Lóverseny határnapok.

Pest: június 5., 7. és 9.

Nevezési zárnapok.

Mart. 31. — Pest: Trial Stakes. — Gr. Kinsky díj. — Első és második Császárdíj. — Nemzeti díj. — Pesti díj. — Hack Stakes. — Károlyi Stakes. — Hazafi díj. — Asszonyágok díja. — Handicap 1000 for. — Eszterházy díj. — Széchenyi díj.

Május 1. — Pest: Vadászverseny.

Június 6. — Pest: Batthyány-Hunyady díj.

Június 7. — Pest: Eladó verseny. — Sándor díj.

Június 9. — Náko díj. — (Aláíri csak mart. 31-ig lehet.)

TARTALOM:

Törödékek. — Tárogató. — Külföldi levelek. — Az egy-sületi ménesek érdeklben. — A szolnokmegyei közös ménes ügyében. — Kerestetik. — Hágó ménék.

Megjelen e lap minden hó 10. 20. és 30-án legalább egy iven. Előfizetést elfogad a szerkesztőség (Pest, Szervita-tér 3 sz. 2-ik em.) egész évre 10 for. 50 kr., félévre 5 for. 25 kr. ausz. értékben. Az 1857-ik és 1858-ki évfolyamok teljes példánya még kapható.

Tulajdonos kiadó és felelős szerkesztő Bérczy Károly.

Pest, 1859. Nyomatott Emich Gusztáynál. Barátok tere 7. sz.